

reactie, ja. Maar ik heb mijn arm om haar heen geslagen en haar getroost. Voor haar was het een enorme opluchting dat het verhaal eruit was.

Ze vertelde ook dat zij al eerder open kaart had willen spelen, maar dat mijn vader haar had tegengehouden. Ze hebben namelijk vóór de behandeling in het ziekenhuis – het LUMC in Leiden – moeten beloven om het nooit te vertellen. Dat zou schadelijk zijn voor het kind, zeiden de artsen toen.”

Was dat de reden dat je vader het ontkende toen je het hem openlijk vroeg?

“Of het puur die belofte was, weet ik niet. Ik denk dat hij zich ook schaamde voor zijn eigen tekortkoming hierin. Misschien wilde hij mij ook wel beschermen. En mogelijk speelde zijn trots een rol.

‘Er zouden er zomaar nog 25 kunnen rondlopen’

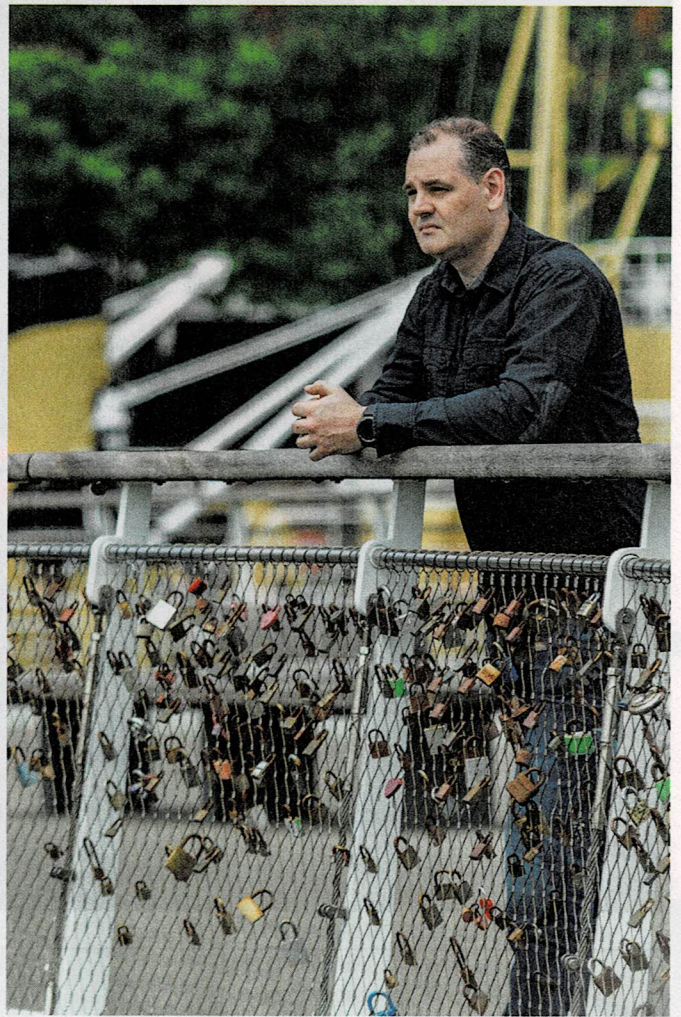
Ik heb voor zijn sterven nog tegen hem gezegd: ‘Pa, als je wilt, mag je ook een brief schrijven, die ik na je overlijden lees.’ Ook dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft het geheim meegenomen in zijn graf. Dat doet pijn, ja. Vooral omdat ik denk: het had niet hoeven. Hij had dit zichzelf niet aan hoeven doen.”

Respect voor mijn vader

Arian benadrukt dat zijn vader geen slechte man is geweest. “Ik houd meer van hem dan hij ooit heeft kunnen weten. En misschien zelfs nu nog wel meer, omdat ik heel goed beseft hoe hij ermee geworsteld heeft en hoe schaamtevol het voor hem moet zijn geweest. Ik wil hem met dit verhaal dan ook op geen enkele wijze naar beneden halen.”

Heb je hoop dat je je donovader ooit vindt?

“Ik verlies de hoop niet. De kans is reëel, maar ook klein. Ik ben nu 44; hoe oud was hij toen hij doneerde? Dus leeft hij nog wel? Mijn DNA zit in een DNA-databank en daarmee voelt het of ik elke dag de lotto kan winnen. Ik zou een gat in de lucht springen als er een match is. Wat ik vooral leuk zou vinden, is als ik halfbroers en -zussen vind. Soms vragen mensen: ‘Heb je nog broers en zussen?’ Ik zou het echt niet weten. Er zouden er zomaar nog 25 kunnen rondlopen.”

Tweede ontdekking

Er is nog iets wat Arian ontdekt. Want als hij en zijn broertje in hun zoektocht naar hun donovader hun DNA laten testen, blijkt dat zij geen echte broers zijn, maar halfbroers. “Het ziekenhuis had beloofd dat het tweede kindje van dezelfde zaaddonor zou komen. Maar dat is niet gebeurd. Dat wisten mijn ouders zelf ook niet. Mijn vader zal dit natuurlijk nooit weten, voor mijn moeder was het een grote schok.”

Stel dat je je donovader vindt, wat zou je hem dan willen vragen?

Voor het eerst tijdens het gesprek valt Arian stil. “Die vraag heeft nog nooit iemand aan mij gesteld, ik moet hier echt serieus over nadenken. Ik heb me vooral gefocust op de vraag of ik uiterlijkheden of eigenschappen zou herkennen. Jarenlang heb ik me immers nooit aan iemand kunnen spiegelen.”

N.a.v. ‘God, mijn Vader’, Arian de Wit, uitgeverij Maranatha, € 14,95

W Ariandewit.nl